

Hangi Cümlemse Yaralı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Mart 2018

Kelime bozgunları ile muhatabım epeydir: aklıma ırak yüreğime yakın kıldığım.

Mihenk taşı bildiğim bir ünleme duyduğum saygıdan çıkıp da yola insan vafına uygun satırlara bularken üstümü başımı.

Kırıklarını aldirmekle eş değer daha dün de takılmışlığı aklımın ama yürek kadar da külçe bir elemi satır başı yaptığım.

Gündüzüm gecemle yanıyorum.

Yanıp susarak yaşıyorum.

Yaşadığıma dair tek kanıt olmasa da mutluluğun ilk koşulu.

Elimde bir anahtar ve peşindeyim kapıların.

Kimin kimsen yok mu senin, diyenlere de cevabım elimdeki altın anahtar.

Bir anadan bir babadan ibaret/miş hayat diyenlere ikazı evrenin yine çocukların neşe kattığı aile. Aileden çıkıp da yola, kim varsa yolumuzda sevgiyi saygıyı eksik etmeden alıp da başımızı çekip gitmek isterken yine yerli yersiz bir elem her satır başı.

Kapıların hangisi kapalıysa umut da saklı o kapının arkasında.

Hırkamda şiircikler tünemiş ben ise şair bozması hangi kelimemi şiir diye kabul ettireceğimin derdinde.

Derdin tasan nedir, diyenlere cevabım işte şu yanık kalem ile.

Susması tembihlenmiş ehli keyif bir beşerim ne de olsa: aklım hala dün de yürek zaten tıklım tıklım.

Bir elinde mezura komşu teyzemin: biçer de biçer ve sonunda üstüme giydiğim o kırmızı palto; sevginin sanat eseri.

Kırmızı atkımla okul yolundayım.

Kırık kalemimle satırlar örüyorum.

Örgülü saçlarımla yarı deli bir genç kızım yine saflığın aymaz sancısı belli ki yüreğin kirlenmesine müsaade etmediğim.

Diyenler var demeyenler var.

Ne dedikleri meçhul yine öfkesini kusanlar var.

Ya, ben var mıyım?

Bir varlık bir de yokluk menşeli her yazdığım. Bir tabu belki de şiirin tebaası her imge, her dize aslında başımı dayadığım bir omzun kaleme dönüşmüş şekli yine içimde dirilen sevgi.

Ölmeye yüz tutmuş hatıralarım var başucumda ve uyandığımda unuttuğum rüyalar.

Rüyalar görüyorum gözüm açık.

Yazılar derliyorum gönül gözüm açık.

Şiirler sağaltıyor içimdeki yanığın sızısını sonra da soruyor kelli felli adamlar ve görmediğim, bilmediğim kadınlar: bunca yazı neden? Kazasını kıl da ömrün bitsin bu elem.

Mutsuzluğumu kim savunabilir ki ya da savunma hakkı veriyor muyum bakalım?

Mutluluk kimin tekelindeyse pay etsin azıcık, demekten öte neyin kavgası bunca insanın birbirinin gözünü oyduğu?

Azıcık telaşlıyım: hayır, hayır, fazlasıyla.

Kaygılıyım belki de herkes gibi.

Dünümü öğüten zaman tanrısında, gittiğim yerleri unuttuğum mekân algısında bir de gözümde ve yüreğimde büyüttüğüm insanlar.

Bir telaş ki sormayın gitsin.

Elzem olan nedir peki?

Bir elin nesi var nesi yoksa iki ele ihtiyaç duyan bir Yaratıcı mı?

Ya da gazabından insanların, o tek elini bile çeken İlahi Güç.

Kaygıları büyüten evrene sorgu sual hak getire. İlahi Adaletin gücüne binaen dayanıp da sırtımızı dayayıp da aniden çökme ihtimaline karşın yeryüzünün tavanının bizler hala ihtimaller örüyoruz kendimizce.

Dedim ya; her şey mademki bizler için hadi, o zaman siz de çıkarın ipliğinizi pazara. Bonkörüm ben duygularımda ve fazlasıyla sunarım içimdeki deryayı: kâh sevdiceğim kâh kaydardığım bir dostuma en azından tanıdığım tanımadığım kim ise kuytulara serili sessizliğimle tavaf ederim yürekleri.

Zordan kolayca bir geçiş ne de olsa yazının derinliği ve içimde uyuyan yedi cücelerle çıktığım cenkte bir de pür neşe beyanlarım yine çocuk masallarına hala duyduğum şüpheyi de bertaraf edip düşmüşken bilinmezin peşine.

Yaraları iyi eden maneviyatın gücüne vakıfım madem ben de bendeki tüm yaraları temize geçiririm ne de olsa yüreğin karalamaları her daim yazılmaya dair ve yürek de yazmaya muktedir kendince.

Kimi zaman çatıp da kaşlarımı.

Kimi zaman usulen bir kahkaha peyda olurken bazense incitmemek adına mazlumunu içime attığım kahkahalar peşin sıra içime akıttığım yaşlarım.

Yaslardır paylaşılmaya hazır.

İnsandır insanın zehrini alan gelin görün ki; şimdilerde zehir saçan da sokan yılan da hep insandan yansıyan yine insanın eseri her zulüm maktulü her daim mazlum.

Hangi cümlemse yaralı, sessizce bandajlıyorum yazıp da üstüne kelime bastığım ama acıtan değil bilakis tatlı bir rehavet çökerken cümle bitiminde.

Bir cümleden çıktık madem yola.

Bir anamız bir de babamız mademki sahibimiz Allah'tan sonra hangi acı vız gelir ki biz insanoğluna?

Çiğ süt emmiş bir kelimadan öte yol varsa beri gelsin.

Cümleten cümleler olsun sahibine bu yazının.